

Michael J. Sullivan

SAVAŞLAR ÇAĞI

İlk İmparatorluk Efsaneleri

3. KİTAP

Çeviren
Cihan Karamancı

Bu kitap sanatkâr Marc Simonetti'ye adanmıştır.
İnsanlara bir kitabı kapağına göre değerlendirmemeleri söylenir
ama kapağı Marc yaratıyorsa değerlendirin gitsin.

YAZAR NOTU

İlk İmparatorluk Efsaneleri'ne tekrar hoş geldiniz! Bu seriye başladığımda insanlar ile elfler arasındaki ilk çekişmeye zemin hazırlayan olaylarla ilgili bir üçleme yazmayı planlıyordum. *Savaşlar Çağı* güya o serinin son kitabı olacaktı. Sonuç itibarıyla muhtemelen pek çok konu unsurunun ve karakter gelişiminin neticelendiğini fark edeceksiniz. Kitapta bir tür *final* hissi var. Fakat öyküyü bitirdiğimde yeteri kadar ileri gitmediğimi anladım. Eğer seri burada sonlansaydı eminim siz de bana katılırdınız.

Sorunum, bu serinin İlk İmparatorluk Efsaneleri adımı taşımasıydı. Evet, sizi karakterlerle –deyim yerindeyse Efsanelerle– tanıştırdım ama İmparatorluk'un kuruluşu hâlâ anlatılmamış bir öyküydü. Eğer *Riyria Revelations*'ı okuduysanız savaşı kimin kazandığını zaten biliyorsunuz ama seriyi burada bitirseydim amacımı gerçekleştiremezdim. Ayrıca *Riyria*'yı okumayanların kafalarında soru işaretleri kalır, nihai sonucun ne olacağı akıllarını kurcalardı.

Riyria Chronicles'ı (seri öncesi *Royce* ve *Hadrian* öyküleri mi) okuyanlar önceden bahsi geçen olayları tekrar ele almaktan fazlası için çabaladığımı bilirler. O hikâyeleri taze ve okumaya değer kılmanın yollarını ararım. Şimdiye kadar bunu dile getirilmemiş yönleri meydana çıkararak ve bazı durumlarda okurların yaşadığına inandıkları şeylerin –en azından onların zannettikleri şekilde– yaşanmadığını göstererek yaptım. *Savaşlar Çağı*'nın sonundan İlk İmparatorluk'un kuruluşuna atlamak için de aynı teknikten yararlandım ve bunu kendim de dahil hiç kimsenin beklemediği bir şeyi yaparak gerçekleştirdim. Okurlara hak ettikleri sonlanışı sunmak için üç roman daha yazdım. Sonuçta tek bir bayrak altında, birbirine yakından bağlı iki farklı üçleme or-

taya çıktı. Bunun uygulamadaki anlamı bir sonraki kitap *Efsane Çağı*'nın öyküyü sürdüreceği ama biraz farklı bir noktaya odaklanacağı. Endişelenmeyin, konuya *Savaşlar Çağı*'nın kaldığı yerden devam edecek ve yine aynı karakterlerle yolculuğa çıkacaksınız ama öykü *genişleyecek*. Bulduğum çözümden ve potansiyel bir sorunu nasıl fırsata çevirdiğimden gururluyum ama gelin bunu başka bir güne ve başka bir kitaptaki yazar notuna bırakalım.

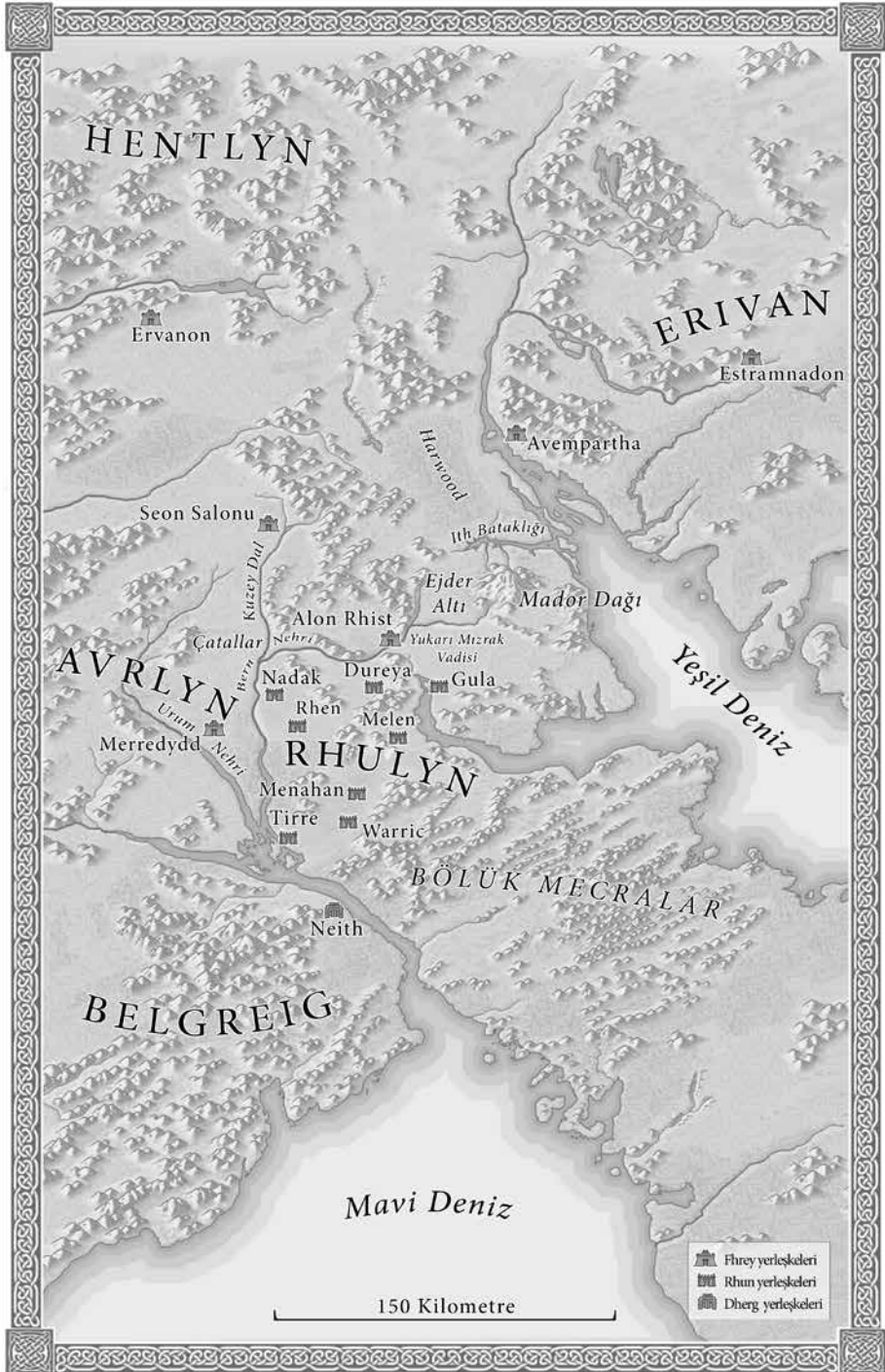
Savaşlar Çağı'na gelince; yazarın notlarını yazmamın sebeplerinden biri de okurlara sahne arkasını göstererek kafamın içinde bir gezi imkânı sunmak. Böyle bir gezinin pek çok kişi için önem taşıdığını düşünene kadar kibirli değilim ama bazıları bu gözlemleri ilginç bulur. Şimdiye dek bu kitapla ve serinin geneliyle ilgili pek çok şeye değindim ama aldığım ilhamlardan hiç bahsetmedim. O yüzden gelin şimdi öyle yapalım, ne dersiniz?

İlk İmparatorluk Efsaneleri'ni etkileyen en önemli ilhamlar *Oz Büyücüsü* ile *Rudolf the Red-Nosed Reindeer* Noel özel gösterimindeki dışlanmış oyuncaklar adasıdır. Aradaki bazı benzerlikleri çoktan fark etmiş olabilirsiniz. Hikâyemdeki karakterlerin çoğu beden eğitimi dersinde yapılacak bir maç için ilk seçilecek tipler değil. Dışlanmış, istenmeyen, lüzumsuz kimseler. Her geçen yıl mutluluğu yakalama umudunu biraz daha kaybeden kırık oyuncaklar.

Buna ek olarak başlıca karakterlerin çoğunun kadın olduğu dikkatinizden kaçmamıştır. Büyük ve en güçlü rollerde (ister iyi ister kötü olsun) kadınlara *Oz Büyücüsü* kadar yer veren çok az klasik fantazi kitabı bulunur. O hikâyeden (ve kariyerinin başlangıcını erkek egemen mühendislik alanında geçirmiş olağanüstü bir iş kadınıyla olan kendi yaşamımdan) öğrendiğim şeylerden biri de kadınların çekişmelerle nasıl başa çıktıklarıdır. Erkek ana karakterler –benimkiler bile– genellikle yalnız başlarına hücum ederek kahramanlık taslama eğilimindedirler. Buna mukabil Kansaslı Dorothy Gale farklı geçmişlere ve eşsiz yeteneklere sahip benzer görüşte bireylerden bir ekip kurarak zafer kazanmıştır. Dorothy'nin yaklaşımında esas almayı hedeflediğim bir kıymet gördüm. Artık o iki klasiğe hürmetlerimi sunarak hoşça vakit geçirdiğimi öğrendiğinize göre belki neye bakmanız gerektiğini bileceğinizi ve şapka çıkardığım yerleri saptayacağınızı tahmin ediyorum. Bu gerçekleştiğinde de gülümsemenizi umuyorum.

Tamam, başka neye değinmeliyim? Ah, biliyorum. Diğer kitapları okumanızın üstünden epeyce zaman geçtiyse ve hafızanızı canlandırmak isterseniz İlk İmparatorluk Efsaneleri internet sitesinin Bonus Materyal bölümünde özetler bulabilirsiniz: firstempireseries.com/book-recaps. Bunları okumanın gerekmediğini belirtmeliyim çünkü önceki olaylarla ilgili hayati hususlara dair küçük hatırlatıcılar yerleştirdim. Bunlar uzun söylevler değil, sadece ufak tefek hafıza dürtücüler. Ayrıca her bir kitabın konuyu ele vermeyen geniş kapsamlı bir terimler ve isimler sözlüğü olduğunu aklınızda tutun. Dolayısıyla eğer Konniger'in kim olduğunu unuttuysanız ona bu kitabın sözlüğünden bakabilirsiniz. Orada bulacağınız tanım genel hikâyenin bu noktasında bilinenleri yansıtacağı için Destanlar Çağı'nın girişindekinden farklı olacak. Yine de *bu* kitabı mahvedecek bir şeyle karşılaşmayacaksınız. Bununla beraber *Savaşlar Çağı*'nın sözlüğüne dahil edilmemiş birkaç girdi olduğunu da belirtmeliyim – mesela Turin adı gibi. Neden? Çünkü onun için konuyu ele vermeyen bir girdi yazmak mümkün değil. Öte yandan ona *Efsane Çağı*'nın gelecekteki bir basımında bakarsanız bahsi geçen adın neden önemli olduğu size hatırlatılacak. Sözün özü, eğer daha başka hafıza tazeleyiciler istiyorsanız sözlüğü gözden geçirin.

Eh, sanırım şimdilik bu kadarı yeter de artar. Son olarak birbirinden harika e-postalarınız beni çok memnun etti; o nedenle lütfen michael@michaelsullivan-author.com adresine yazmayı sürdürün. Daha önce de belirttiğim gibi, okurlardan haber almak asla can sıkıcı değil – tam tersine bir şeref ve ayrıcalıktır. Artık önsöz bittiğine göre sizi bir destanlar ve efsaneler çağına, insanlığın Rhunlar adıyla tanındıkları ve elflerin birer tanrı sanıldığı bir zamana yeniden davet etmek isterim. Bu sefer izin verin sizi *Savaşlar Çağı*'na götürüyüm.

1

Savaşa Giden Yol

Hayat yüzlerce yıl aynı kaldı. Derken savaş çıktı ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

–Brin’in Kitabı

Mistik Suri ağaçlarla konuşur, rüzgâr çanlarının sesiyle dans eder, yıkanmaktan hiç hoşlanmazdı. Tüm bunlara ek olarak, kısa zaman önce bir dağı dümdüz etmiş ve asırlara yayılan cüce kültürünü bir anda ortadan kaldırmıştı. Bunu ekseriyetle üzüntüden ama kısmen de öfkeden yapmıştı. Suri'nin en yakın dostunun ölümünün ardından bir cüce vurdumduymazlık etmişti. Adamın daha anlayışlı davranması gerekirdi ama olaydan sonraki günlerde Suri de kendini daha fazla dizginleyebileceğinin farkına varmıştı. Belki Gronbach'ı tutuşturmak veya toprağın o aşağılık herifi yutmasını sağlamak daha iyi bir seçim olurdu. Lakin hadise esnasında her iki seçenek de küçük kızın aklına gelmemiş ve sonuçta koca bir medeniyet zarar görmüştü. Herkes için kötü bir gün olmuştu.

Yaklaşık bir hafta sonra Suri salıfan, kanarya ve çayır otlarıyla kaplı bir arazide uyandı. Güneş karşı tepelerin üstünden yüzünü gösteriyor, altın sarısı ışık huzmeleri çiy tanelerini birer elmasa çevirerek otların arasına ağ örmüş yüzlerce örümceğin emeğini gözler önüne seriyordu. Geceyi açık havada geçirmiş olan Suri de ıslanıp biraz üşümüştü ama güneşin öpücüğü her şeyi daha iyi hâle getirmeyi vadediyordu. Küçük kız yüzünü güneşe dönüp çiyde oturdu ve sahil dahlını çevreleyen çayırlara bakarak sabah-

ki işlerine başlayan yabancılarının hafif vızıltısına kulak verdi. Derken bir kelebek görüş alanının tam ortasından geçerek her şeyi mahvetti.

Suri ağlamaya başladı.

Boynunu bükmedi. Yüzünü gün ışığına dönük tutarak göz yaşlarının yanaklarından akıp çimenlere dökülmesine ve oradaki çiye karışmasına izin verdi. Minik bedeni hıçkırıklarla sarsıldı. Gözlerinde yaş kalmayınca dek ağladı ama yine de yüreğini parçalayan acı geçmedi. Bir süre sonra omuzları çökük, kolları gevşek, parmakları artık yanında olmayan sıcak kürke dokunmaya hasret vaziyette oturup kaldı.

Denizin karşısından döndüklerinden beri çoğu gün böyle başlıyordu. Sabahları ıstırapı biraz diner gibi olsa da fazla geçmeden anıları depreşiyor ve gerçekler tüm ağırlığıyla çöküyordu. O zaman da gökyüzünün maviliği soluyor, güneş eskisi kadar parlamıyor, çiçekler bile Suri'yi gülümsetemiyordu. Üstüne üstlük yüzleşecek bir kayıp daha mevcuttu. Arion ölüyordu.

“Suri!”

Kendi adının seslenildiğini anlamakta geç kalan küçük kız yavaş tepki verdi. Arkasında bir yerde çimenler hışırdadı ve ayaklar patırdadı. O ayak seslerinin seri temposu gelenin kimliğini ele verdi.

“Suri!” diye tekrar seslendi Brin.

Mistik arkasına dönmeye zahmet etmedi. Görmek, dostuna bakmak hiç içinden–

“Uyandı!” diye bağırdı Brin bu sefer.

Suri anında döndü.

“Gözleri açık.” Brin koşuyor, uzun otları hızla yarararak etek uçlarını ıslatıyordu.

Suri'nin vücudundaki tüm kaslar canlanıverdi. Ürkmüş bir ge-yik gibi ayağa fırladı ve Brin'in yanından ok gibi geçip yola doğru koştu. Kaşla göz arasında Roan'ın bilhassa Miralyitli için kurmuş olduğu çadıra ulaştı. O içeri daldığında Arion hâlâ döşeginde yatıyor ama göz kapakları kırpıştıyordu. Padera su için diye hastanın doğrulup oturmasına yardım ediyordu.

“Ufak yudumlarla,” diye tembihledi yaşlı kadın. “Bir ayyaş gibi kafana dikmek istediğinin farkındayım ama güven bana, içtiğinin

tamamı üstüne başına gerisingeri çıkar – tabii benim üstüme de. Sen bunu umursamıyorsan bile ben umursuyorum.”

Suri çadırın ağzında dikilerek aval aval baktı. Bir parçası gözlerine inanmayı reddediyordu. Bunun sadece bir rüya olduğundan korkuyor, gördüklerini benimsediği anda illüzyonun bozulacağından ve acının iki kat kuvvetle geri geleceğinden çekiniyordu. Daha kaç darbeye karşı koyabileceğini bilmiyordu.

“İster içeri gir ister dışarı çık. Yeter ki birini seç!” diye çattı Padera. Dudakları dişsiz dişetlerine yapışık ihtiyar kadın parlak gün ışığı karşısında tek sağlam gözünü kısıtı.

Suri bir adım öne çıkıp çadır ağzının düşmesine izin verdi. Lamba sönük olsa da gün ışığı bez duvarları aşacak kadar güçlüydü. Arion, Padera'nın omzuna yaslanmıştı. Yaşlı kadın Fhrey'in seramik bir bardağı dudaklarına götürmesine yardım etti. Arion şapırtılar çıkararak içerken bitkin gözlerle bardağın üstünden ona baktı.

“Tamam, tamam, şimdilik bu kadar yeter,” dedi Padera. “Bırakalım da miden bir dakika yatışsın. Eğer içtiğini çıkarmazsan veya bir gayzer gibi patlamazsan daha da içebilirsin.”

Bardak inerken Suri bekledi.

Sahnenin gerçeğe dönüşmesi için Arion'un sesini duyması lazımdı.

Fhrey bir şeyler söylemeye çalışsa da yapamadı. Özür dilercesine boğazını işaret etti.

Suri panikledi. “Onun nesi var?”

“Yok bir şeyi,” diye homurdandı Padera. “Eh, neredeyse bir hafta aç susuz uyumasını ve bunun onu dönüşmekten kıl payı kurtulduğu toz kadar kurutmasını saymazsan.” Padera başını hafifçe iki yana sallayarak Fhrey'i süzdü. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “O kadar az suyla ölmesi gerekirdi. Herhangi bir erkek, kadın, çocuk, tavşan veya koyun üç gün önce can verirdi. Tabii o bunlardan hiçbiri değil, değil mi?”

Gün ışığı bir kez daha içeriye dolarak herkesin gözlerini kamaştırdı. Brin çadırın ağzını kaldırarak girişte bekledi. Hiçbir şey söylemeksizin, durduğu yerden seyretmekle yetindi.

“İster içeri gir ister dışarı çık. Yeter ki birini seç!” diye aynı anda bağırıldılar Suri ile Padera.

“Pardon.” Brin içeri girerek ağzı düşmeye bıraktı.

Hepsinin de gözü Arion’un üstündeydi. Fhrey başını yavaşça kaldırdı, Suri’ye odaklandı ve gülümsedi. Titrek bir elle uzandı. Bu kadarı yetti. Dizlerinin üstüne yığılan Suri gözyaşlarının tükenmemiş olduğunu keşfetti. Yüzünü Arion’un boynuna gömdü. “Denedim, denedim, denedim...” diyebildi hıçkırıklar arasında. “Ne yaptığımı bilmiyordum. Bir kapı açtım ve kapkara bir nehir buldum. Onu bir ışığa, harikulade ama aynı zamanda feci bir ışığa doğru takip ettim. Ben... ben... seni çekip çıkarmayı, iyileştirmeyi denedim ama... ama...”

Arion’un elinin başını okşadığını hissetti.

Kafasını kaldırdı.

“Denemedin,” diye mıcır kadar pütürlü bir sesle konuşabildi Arion. Sonra da *başardın* kelimesiyle sessizce ağzını oynattı.

Suri eliyle sildiği gözlerini kısıtı. “Ne?”

Fhrey daha çok çaba harcadı. “Beni... kurtardın.”

Suri aval aval bakmayı sürdürdü. “Emin misin?”

Arion gülümsedi. “Epey... eminim.”

Raithe oturmayı reddediyordu. Böyle bir delilik karşısında oturup beklemek tam da kabullenme gibi geliyordu. Kendilerine toplu olarak Karrelin Konseyi diyen diğer klan reisleri Dahl Tirre’nin avlusunda yine o tanıdık halkayı kurmuşlardı. Halkaya dört sandalye daha eklenmişti: üçü Gula klanlarının reisleri, kakmalı kollara sahip süslü püslü bir tane de Persephone için. Pek çok oğulun beli kuvvetli babası ve Rhen Klanı’nın yeni reisi Gavin Killian artık Persephone’nin eski sandalyesindeydi.

Nyphron da oturmuyor, ayakta durarak konuşuyordu. Galantia duraksadığında Persephone onaylar gibi kafa salladı.

Bunu ciddi ciddi düşünmüyor, değil mi?

On reisin yanı sıra diğer müdavimlerin çoğu orada olsa da Brin, yani karrelin şahsi Örf Bekçisi onlardan biri değildi. Raithe kızı en son Arion’u tuttukları Padera’nın çadırına giderken görmüştü. Miralyitli neredeyse bir haftadır herhangi bir yaşam belirtisi göstermediğinden bazıları oraya Ölüm Evi adını yakıştırmıştı.

Reisler haricindeki mevcutlara Persephone'nin devamlı yanında bulunan ve meşhur yayıyla tanınan Kalkan'ı Moya, her seferinde Roan'a vekalet eden ve silah üretimi hakkında rapor veren Ayaz, toplantılara aklına estikçe katılan Malcolm ve Fhreyleri temsil eden Nyphron da dahildi. Raithe'e göre Nyphron'un rolü küçük savaşçılar grubunun sözcülüğüydü. Raithe'in sadece kendisini ve Tesh'i temsil ettiği düşünülürse Galantiaların liderinin konseydeki yerini yadırgayamazdı.

En azından yadırgamamalıyım ama ben herkesin ölümüne yol açacak deli saçması fikirler ortaya atmıyorum.

“Alon Rhist'i ele geçirmemiz ve bunu derhal yapmamız lazım,” diye tekrarladı Nyphron. Ricada veya öneride bulunmuyor, tavsiye veya seçenek sunmuyordu. Fhreylerin lideri mutabakat talep ediyordu.

Raithe genellikle toplantılarda söz almaktan kaçınırdı ve Nyphron'un da aynı sebepten ötürü sessiz kalmasından yanaydı: Onlar esasen kimseyi temsil etmiyorlardı. Fakat Persephone'nin yüzündeki bakış Raithe'in hoşuna gitmedi. Kadının ifadesi Nyphron'un sözlerini dikkatle değerlendirdiğini belirtmekteydi.

Fhreylerin liderine karşı çıkacak cesaret diğer reislerin hiçbirinde bulunmadığından Raithe bir şey söylemek zorundaydı. Daha en başta karrel olmayı reddetmesinin sebebi uygun silahların eksikliğiydi ve Nyphron hazırlık yapmaya vakit ayırmadan Rhist'i fethetmeyi istemekteydi. Persephone ile dostları Belgreig'den demirin sırrıyla beraber dönmüşlerdi ama bir orduya yetecek kadar silah üretmek zaman alırdı.

“Pervasızlığın neden Persephone karrelken senin öyle olmadığını gösteriyor,” diye Nyphron'a yüksek sesle hitap eden Raithe dikkatleri üstüne çekti. “Sen bir Fhrey'sin. Rhunların canları umurunda değil. Umursadığın tek şey kazanmak. Amacına ulaşırken akacak kanın hiçbir önemi yok, çünkü o kan senden akmayacak. Yeterince eğitilmeden ve uygun silahlara kavuşmadan Alon Rhist'e saldırmak intihar olur. O surlarda yüzlerce, belki binlerce kişi ölebilir. Sonra da—”

“Kimse ölmeyecek,” cevabını veren Nyphron'un amirane ses tonu bir gerizekâhıyla konuştuğunu öne sürer gibiydi.

Raithe ona doğru bir adım attı. “Çapalarla donanmış çiftçilerle

dünyanın en müstahkem kalelerinden birine saldırırsak insanlar *ölürler*. Hem de pek çoğu.” Raithe diğer reislere doğru döndü. “Alon Rhist’te bulundunuz, değil mi?” Parmağıyla Nyphron’u gösterdi. “Orası tıpkı bunun gibi Fhrey savaşçılarıyla dolu değil mi? O surlara hücum etmek arı kovanına çomakla vurmak gibi olur. Ama o arılar sizi sokmakla kalmazlar. Devasa kalkanların arkasında saklanırlarken çok keskin bronz kılıçlarla kafalarınızı uçururlar.”

Persephone ona ilgi gösteriyor, kulak veriyordu.

Eh, bu da bir şeydir.

“Buradaki hiç kimseden dövüşmesini istemiyorum.” Nyphron konuşurken Raithe’ten ziyade Persephone’ye hitap etti. “Halkınızın Rhist’e yaklaşmasına bile gerek yok. Onlar yalnızca dekorasyon, deyim yerindeyse süs işlevi görecekler.” Meydanda volta atmaya başladı. “O kale benim evim. Orası bana *ait*. Babam Instarya kabilesinin, asırlarca o kalede yaşamış halkın lideriydi. Tüm batı karakollarının başkumandanydı. O makam normalde babanın ölümünün ardından oğula geçer. Bu da beni Rhist’in lordu yapar.”

“Ama feyn –halkınızın lideri– baban ona meydan okuduktan sonra o göreve başka birini getirdi, doğru mu?” diye sordu Warric Klanı’ndan Tegan.

Sağ ol, Tegan. En azından biriniz söylenenlere kulak veriyorsunuz.

“Doğru,” diye yanıtladı Nyphron. “Fakat Fhrey kabilemde pek sevilmmez o. Dahası Instaryalılar asırlarca kötü muamele gördüler. Bir kabahatleri olmamasına rağmen dışlanıp sürgün edildiler. Dertlerinden anlayan ve onlara yapılmış yanlışları düzeltebilecek bir lidere ihtiyaçları var.” İç geçirdi. “Bunun daha bu sabah aklıma gelen fevri bir fikir olduğunu mu sanıyorsunuz? Bu plana uzun zamandır kafa yoruyorum. Alon Rhist’in nasıl ele geçirileceğini biliyorum. Ve bunu tek bir can kaybı yaşamadan başarabilirim.”

“Mümkün değil,” dedi Raithe. “Bize gereken–”

Nyphron gözlerini devirdi. “İzin verin niye derhal harekete geçmemiz gerektiğini açıklayayım. Bunu basit kelimelerden oluşan kısa cümleler kurarak yapacağım. Şu anda feyn kendi kuvvetlerini hazırlıyor. Bize saldırmak için askerlerini toplaması gerekecek. En iyi askerleri Instarya kabilesinden –*benim* kabilemeden– ve onlar Alon Rhist’te konuşlu. Instaryalılar dünyadaki en

hünerli savaşçılardır; onlar olmazsa feyn askersiz kalır. Niyetim feynin gücünü çalmak ama bunun için elimizi çabuk tutmalıyız. Lothian'ın Alon Rhist'e bizden önce ulaşmasına göz yumamayız.” Persephone'ye yaklaştı. “Ervanon'dan Merredydd'e kadar bütün Instarya kabilesini etkisiz hâle getirebilirim. Öyle yaparsam feynin kolları kesilir. Onun adına savaşacak bir ordusu kalmaz.”

“Peki Instaryalılar bizim adımıza savaşır mı?” diye sordu Siegel.

Nyphron, Gula-Rhunların reisine küçük bir çocukmuş gibi baktı. “Elbette hayır. Fhreyler Fhreyleri öldürmezler. Ama dediğimi yaparsanız Rhunları da öldürmemelerini sağlayabilirim. Savaşçı kabilesinden yoksun kalırsa feynin başkalarını eğitmesi gerekir. Bu da” –yine ona bakmadan Raithe’i işaret etti– “bize silah üretecek zamanı verir. Üstelik Rhist’in surları arkasında bunu daha verimli bir şekilde yapabiliriz.” Parmaklarıyla saymaya başladı. “Alon Rhist'te aletler, tesisler, barınak ve gıda, yani feynin kaçınılmaz işgaline karşı koyabilecek türde bir muharip kuvvet yaratmak için gereken her şey var.”

“İyi ama kaleyi nasıl fethedeceğiz?” diye sordu Tegan.

“Siz orasını bana bırakın.”

“İşte benim içime sinmeyen de bu,” dedi Raithe. “Sana güvenmemizi mi bekliyorsun?”

Nyphron bir elini bıkkınlıkla yüzünde gezdirdi. “Şüphe duyup duymamanızın önemi yok. Rhunlar tamamen güvende olacaklar. Hiçbirinizin Rhist'e yarım kilometreden fazla yaklaşmasını istemiyorum. Kaleyi *ben* ve Galantialarım ele geçireceğiz. Sizden tek isteğim orada bulunmanız.”

“Rhunların dövüşmelerinin gerekmeyeceğinden emin misin?” diye sordu Persephone.

“Doğru. Siz ve halkınız Dureya yaylalarındaki Bern Nehri Koyağı'nın karşısında durun yeter. Çok şey mi istiyorum?”

Persephone dönüp Raithe'e baktı.

“Ona kulak asmamalısınız,” dedi genç adam. “Bu ahmaklığın daniskası. Yedi kişilik bir ekiple koca kaleyi ele geçiremez. Ya hayallere kapılıyor ya da bize bir tür tuzak kuruyor. En azından bin kılıca ve kalkana kavuşuncaya dek bekleyin.” Ayaz'a döndü. “O dediğim ne kadar sürer?”